

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
בא

myshliach.net

בא

לקו"ש חלק א' ע' 123 ואילך מתורגם ללה"ק

וקפץ לתוך הים, בכך השפיע "המשכה" זו לכלל ישראל – והביא את נס קריעת ים סוף לידי גילוי למטה.

כ. קפיצתו של נחשון בן עמינדב לים היתה, בתנאי אותו זמן ואותו מצב, פעולה שלא היתה מכוונת כל צרכה: ידועה שיטת הסוברים שבני ישראל לפני מתן תורה היו בגדר "בני נח", ולגבי בני נח קיימת פלוגתת ראשונים ואחרונים אם הם חייבים במצות מסירת נפש.

לפי הסברה שבני נח אינם חייבים במסירת נפש – הרי אסור להם למסור נפשם, שכן הם מוזהרים משפיכות דמים אף של עצמם, כמו שנאמר: "אך את דמכם לנפשותיכם אדרוש". נמצא שלנחשון היה אסור למסור את נפשו.

אף לפי השיטה הסוברת שבני ישראל לפני מתן תורה לא נהגו כבני נח – הרי הדברים אמורים לחומרא דווקא אך לא לקולא. וממילא היו אסורים במסירות נפש.

אלא שידע נחשון שבשעה שהקב"ה הוציא את בני ישראל ממצרים אמר: "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון

ית. בין התקנות שהתקין כ"ק מו"ח אדמו"ר, בעל ההילולא – מצויה התקנה ללמוד בכל יום פרשה חומש עם פרש"י (מפרשת השבוע) השייכת לאותו יום.

בקשר לכך מסר כ"ק מו"ח אדמו"ר את פתגמו של רבנו הזקן. שלפיו "יש לחיות עם הזמן", ופירושו שמן הפרשה הנלמדת בכל יום יש להסיק הוראות דרך הקשורות ליום זה.

יט. הפרשה השייכת ליום ההילולא של השתא (מ"שני" עד "שלישי" בפרשת בשלח) מדברת במעמד ומצבם של בני ישראל זמן קצר לפני קריעת ים סוף.

קריעת ים סוף היתה מן הנסים הגדולים ביותר, כלשון רז"ל "קשה כקריעת ים סוף"²⁶. קריעת ים סוף שימשה הכנה למתן תורה וכן לגאולה העתידה.

כיצד בא נס קריעת ים סוף?

– בפרשה הנלמדת למחרת יום ההילולא (שלישי) מסופר: היה יהודי בשם נחשון בן עמינדב, שמסר נפשו

עבודתו בקדש במסירת נפש, הוא חי אז ברוסיה בתקופת השתוללות ה"בסקים", וקבלתו את הנשיאות להפיץ תורה ומצוות ופנימיות התורה היתה מעשה המנוגד לסדר המדינה, היפך הטבע, שלעשייתו היו זקוקים למסירת נפש והגוף בפועל ממש.

ומסירת נפש כזו דרש גם מאלה שהלכו בדרכיו.

אף שבשלחן ערוך אינה מצויה הלכה של דרישת מסירת נפש מן הזולת [לגבי כל המצוות מצויה ההלכה של דרישה מן הזולת, הנכללת במצות הוכח תוכיח את עמיתך, אך אין הדבר כן לגבי מסירת הנפש] –

הדבר אמור רק בשעה שאין הרגשה של שליחות מיוחדת מלמעלה. ברם, שונה הדבר במקום שהוא בדוגמת "שכינה מדברת מתוך גרונו".

כג. כ"ק מו"ח אדמו"ר מסביר באחד ממאמריו את ההבדל שבין סוג מסירת הנפש של רבי עקיבא לבין סוג מסירת הנפש של אברהם אבינו: רבי עקיבא שאף והשתוקק לענין מסירת הנפש כשלעצמו, כפי שאמר "מתי תבא לידי ואקיימנה".

ואילו לגבי אברהם אבינו לא היתה מסירת הנפש עבודה לעצמה. עבודתו של אברהם אבינו היתה כמו שכתוב "ויקרא שם בשם ה' אֵל עולם" – "אל תקרי ויקרא, אלא – ויקריא", להביא את כל אחד לידי הכרזה "ה' אֵל

את האלקים על ההר הזה", כלומר: ממצרים יש ללכת להר סיני לקבל את התורה, ומשום כך אין להתחשב כלל במה שמעכב בדרך. אם בדרך להר סיני נמצא הים – אין הדבר משמש הפרעה: יש לקפוץ לים ולהתקדם עד הר סיני לשם קבלת התורה.

סברה שיש להלחם עם המצרים, השלישית היתה בדעה שיש לנוס למדבר, ורק כתיא אחת בלבד החזיקה בדעה להכנס לתוך הים.

נמצא שלפי החישוב של "אחרי רבים להטות" היה נחשון יכול עפ"י שכל דקדושה, להסס אם הוא רשאי לקפוץ לים.

אלא שנחשון נמנע מלהכנס לשקלא וטריא. הוא ידע שהקב"ה צוה ללכת להר סיני כדי לקבל את התורה. לשם השגת מטרה זו אינן מתאימות הדרכים של שיבה למצרים, מלחמה עם מצרים או ניסה למדבר, רק דרך אחת ויחידה מובילה להשגת המטרה, והיא: ההתקדמות לתוך הים, ולכן יש לקפוץ הימה, דבר שיקרב את העם, בצעד אחד לפחות, להר סיני.

כב. מעמד ומצב בני ישראל בקריעת ים סוף משמש הוראה לדורות. וזו היתה עבודתו של הרבי בעל ההילולא, שביצע את עבודת הקדש במסירת נפש והדריך כך גם את ההולכים בעקבותיו.

מיד עם תחלת נשיאותו החל

לים, וכל מה שיבוא אחר כך הוא עסקו של הקב"ה, ואילו הוא צריך לעשות את שלו, ולהתקדם להר סיני.

כד. וזו היא ההוראה שבעל ההילולא מסר לנו, לכל אלה הצריכים להכין עצמם לגאולה העתידה:

תפקידנו הוא לקיים "אני נבראתי לשמש את קוני"²⁷. עבודתנו היא – "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה".

רק זה עניננו, והשאר אינו נוגע לנו.

אשר לכתות השונות הדוגלות בסברותיהן השונות והמשונות: "נתנה ראש ונשובה מצרימה", או להלחם עם מצרים או לנוס המדברה – הרי כיון שלא אחת מהדברים הללו היא הדרך לקרבנו לקבלת התורה, אין הם דרכים שלנו.

עניננו הוא לצעוד לקראת קבלת התורה – הרי נאמר "נותן התורה" בלשון הווה – ועלינו לעשות כן בלי כל חישובים. נצמד לתוך הים העומד בדרכנו, גם אם יש הר בדרך – נעבור עליו. אנו צועדים לקבלת התורה להתייחד עם הקב"ה.

וכשמתקדמים לקבלת התורה בלי חישובים זוכים ל"ה' ילחם לכם ואתם תחרישון".

כה. כשם שנחשון זכה להיות הראשון בנשיאים להקריב קרבן ולחנך את המשכן שעל ידו תשרה שכינה בבחינת "ושכנתי בתוכם", כן על כל

עולם, לא – "אל העולם" שפירושו שאלקות והעולם הם אמנם קשורים אך הגם שני ענינים שונים, כי אם – "אל עולם", ענין אחד הוא, "אין עוד מלבדו".

זו היתה עבודתו של אברהם אבינו, אלא שכשהיתה נדרשת מסירת הנפש בשל עבודתו – היה מוכן גם לכך. כשהטילו אותו לכבשן האש לא היה בכך משום הפרעה להשלמת עבודתו של "ויקרא שם בשם ה' אל עולם".

ובצורה זהה היתה התנהגותו של בעל ההילולא: הוא לא היה להוט אחר מסירת הנפש, ולא זה היה ענינו. ענינו היה "ויקרא שם בשם ה' אל עולם" – להפיץ תורה ומצוות, פנימיות התורה ומנהגיה והדרכותיה, זה היה ענינו ולשם ביצועו לא נרתע משום הפרעה, ועסק בעבודתו עד מסירת הנפש ועד בכלל.

ומשום כך לא נכנס ל"חקירות" ולשקלא וטריא אם הוא חייב עפ"י ההלכה למסור נפשו במקרה כזה או לאו. הרי אין הוא עוסק בענין של מסירת הנפש. – התעסקותו היא בהפצת והחזקת היהדות, וענינים אחרים אינם תופסים מקום בשיקולו. שום דבר אינו מניעו מפעולותיו.

לכן אינו מתרשם גם מן הכתות השונות הקיימות בישראל, ואין טענותיהם פוגעות בו כלל. לדידו ידוע רק דבר אחד: יש להתקרב אל הר סיני. ואם יש ים בדרך – הוא קופץ

ישן, והחל לדבר עם הרבי נ"ע על כך שמראה ומאור הפנים מוכיח על טהרת המחשבה וכו'. נתעורר אז רצון חזק בכ"ק אדמו"ר נ"ע להעניק נשיקה לרבי. חלף במוחו רעיון שבבית המקדש הביאו, נוסף על קרבנות, גם כסף, זהב וכו' לבדק הבית, והחליט להחליף את הנשיקה במאמר חסידות. אז כתב את מאמר החסידות ד"ה מה רבו מעשיך. בשנת תרנ"ב נתן את הכתב לרבי במתנה, באמרו: זו נשיקה חסידית, ובמשך הזמן אספר לך. בתרנ"ו – סיפר לו את כל המעשה.

כח. בשנת תרנ"ז היה הרבי (מוהרש"ב) נ"ע חולה מאד ונסע למוסקבה לריפוי.

הפרופסורים אמרו לו אז שנותרו לו רק מספר חדשים לחיות. כששמע זאת הרבי נ"ע החליט לנסוע לארץ ישראל, וסיפר לרבנית מרת שטערנא שרה נ"ע על כך.

שאלה אותו הרבנית: ומה תעשה עם החסידים שלך ועם חסידות? השיב הרבי נ"ע: הרי משאיר אני אותן (בהתכווננו לרבי).

– והרבי היה אז בן שבע עשרה שנה!

(משיחת י"ד שבט, ה'שי"ת)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

איש ישראל לראות את עצמו "נחשון". ואז יביא לקיום הנאמר ב"תקוני זהר" שכשימצא יהודי אחד (שם מובא הביטוי "צדיק", והרי נאמר "ועמך כולם צדיקים") שיתנהג כפי הדרוש – הוא יביא את המשיח ויזכה לקבל את פנימיות התורה שיגלה המשיח.

ומתוך כך נזכה ל"אז ישיר" – "מכן רמז לתחית המתים מן התורה", והקיצו ורננו שוכני עפר והרבי בעל ההילולא בתוכם שיוליכנו לקראת משיח בחדס וברחמים.

(משיחת יו"ד שבט, תשט"ז)

כו. בשעת ברית המילה שלו בכה כ"ק מו"ח אדמו"ר, כדרך התינוקות. אמר לו סבו כ"ק אדמו"ר מוהר"ש: מדוע הנך בוכה? כשתגדל תהיה... ותאמר חסידות בשפה ברורה. כך רשום ברשימות המאסר של הרבי – במקום חלק לאחר המלה "תהיה". מחסידים שמעתי שאמר "תהיה רבי". כך מובן מדוע יש מקום חלק ברשימות הרבי.

כז. כשהיה הרבי ילד, בשנת תרמ"ד, דר אביו, הרבי (מוהרש"ב) נ"ע, בדירה בת שני חדרים. חדר אחד שימש כחדר השינה. ובחדר השני ישב יחד עם הרה"ג והרה"ח רי"מ בעזפאלאו ולמד. שם גם עמדה עריסתו של הרבי. הרבי היה יפה תואר ופניו האירו. פעם, תוך כדי הלימוד, מאוחר בלילה, ראה הרי"מ את הרבי

בא

מתורגם ללה"ק

יש הבדלים בין מפת בכורות למפות הקודמות לה. כאשר מסר משה לפרעה את דברי ה' על מפת בכורות הקרבה, מסר לו אף את מועד המכה: 'חצות הלילה'. כאשר נמסרו ההודעות לפרעה על המכות האחרות לא נמסר מועד בואה של המכה. שנוי נוסף במפת בכורות הוא שלקראתה הצטוו כל ישראל לסמן את בתיהם (דם מילה ודם קרבן פסח על המזוזות ועל המשקוף), וכל אותו הלילה הזהרו שלא לצאת מן הבתים. בכל המכות הקודמות לא נזקקו ישראל בעוד שהמצרים סבלו, ולא היה כל צורך בסימנים ובוהירות מיוחדות כזו שנדרשה במפת בכורות.

מטרתן העקרית של כל המכות לא הייתה להכות את מצרים, אלא להראות להם "כי אני ה'". כך גם נאמר בפרוש בהודעות שלפני (אחדות מ) המכות: "בזאת תדע", "למען תדע" וכדומה. בני ישראל לא היו זקוקים למכות כדי להגיע להכרה באלוקות. בני ישראל כבר הפירו בקדוש-ברוך הוא, לכן לא היה כל חשש שהמכות תפגענה גם בהם. בני ישראל לא סבלו מן המכות, כיון שמטרת המכות לא הייתה מכוונת כלפיהם.

בעוד שביתר המכות מי שהכה וסבל לא נכחד על ידי המכה אלא נשאר לחיות, הרי במפת בכורות "ומת כל בכור" – המכה מת. ביתר המכות הייתה המכה יעילה עבור הסובלים ממנה. הם למדו באמצעותה שה' הוא האלקים.

אולם במפת בכורות המצב שונה. המכים אינם לומדים לקח מן המכה כי הם פשוט מתים בה. לכן, בעת מפת בכורות התעוררה מדת הדין וטענה: "מה נשתנו אלו מאלו?" אם המטרה אינה עוד הכרה בה' אלא ענישה, הרי גם לישראל מגיע ענש. כידוע, גם בני ישראל השפיעו מקלפות מצרים וחסאו שם. מדת הדין טענה, והיה מקום לטענתה, שבמכה זו גם בני ישראל ינזקו. לכן היה עליהם לשים סימן על בתיהם, כדי שהמשחית יפסת, ידלג על בתיהם, וגם נאסר עליהם לצאת מבתיהם כל עוד המכה משתוללת במצרים.

כיצד הועילו הסימנים? הרי עדין נשארה הטענה של מדת הדין: "מה נשתנו אלו מאלו?" כיצד נאותה מדת הדין והבחינה בין מצרים לישראל? - מפת בכורות נובעת ממדרגה גבוהה מאוד, נעלית לגמרי מהשתלשלות. נעלית גם ממדת הדין. טענות שכליות והגיוניות תופסות מקום כאשר מדובר בדרגה של שכל. אולם, כאשר מדובר בדרגה שלמעלה מן השכל לגמרי, טענות כאלו לא תופסות מקום כלל. לכן ארעה מפת בכורות דוקא בחצות הלילה, כיון שבדייק ברגע זה, של חצות הלילה, מאיר אור שלמעלה מהשתלשלות. ברגע זה מאירה עצמות אהבתו של הקדוש-ברוך-הוא לעם ישראל, אהבת אב לבניו שאינה בטלה ואי-אפשר לפגוע בה. אהבה זו נעלית מכל הגיון או חשוב. בשעה שמאירה אהבה זו אין מקום לטענות, ועם ישראל נצל ממפת בכורות.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ג, עמ' 864-867)

צריכים לחיות עם הזמן, "לעבן מיט דער צייט", עם שיעור החומש היומי, יודעים כולנו. בפרשת השבוע "בא", מספרת לנו התורה כיצד התרחש הנס הגדול ביותר שאירע לעם ישראל אי פעם - קריעת ים סוף. ובכן הים לא נקרע מאליו, בני ישראל הגיעו ממש עד לשפת הים ושם נשאר חסרי אונים. המצרים דולקים מאחור והים מלפנים, אין לאן לברוח.

ויכוחים עזים החלו לפתע בין ההמון, חמש דעות צצו מה יש לעשות. אך היה אחד שלא שמע ולא התעניין, לא חשב ולא שאל, ופשוט קפץ למים הגועשים. קראו לו נחשון בן עמינדב. וכשנכנס כל גופו למים וכמעט עמד בפני טביעה השתרר הנס הגדול והים האימתני נבקע.

התמיהה:

בואו וננסה רגע להיכנס לראשו של נחשון. איזה היתר היה לו בדיוק לקפוץ למים? והרי לפני מתן תורה נחשבו בני ישראל כ"בני נוח" שאסור להם, לפי חלק מהשיטות לפחות, למסור את נפשם על קדושת השם. פשוט אסור. מדוע אם כן עשה זאת נחשון, הרי הוא כמובן לא ידע שהים הולך להיבקע?

הפתרון:

וההסבר פשוט. נחשון כלל לא התעניין אם מותר או אסור. לא עניין אותו אם הוא ימות מן הקפיצה הזו או שייצא ממנה בחיים. אפילו למה בדיוק הוא עושה זאת - הוא לא ידע. דבר אחד בלבד עמד לנגד עיניו באותם רגעים: הבטחת הקדוש ברוך הוא.

הרי כבר לפני זה הודיע הקדוש ברוך הוא והבטיח שממצרים יצעדו בני ישראל היישר אל מתן תורה, ואם כך - לא ייתכן שיכבשו המצרים שוב את העם. מוכרח הוא שכוונת הקדוש ברוך הוא להמשיך הלאה, לעשות את הכלי שלנו בדרך לקבלת התורה. את השאר, כבר יעשה הקדוש ברוך הוא.

כמו נחשון בזמנו, כך גם אצל אדמו"ר הקודם שפרשת בא נקראת לעתים תכופות בסמוך ממש ליום ההילולא שלו י' בשבט, מצאנו את ההתנהגות הזו. כשהיו צריכים וזקוקים לבצע פעולה מסויימת לחיזוק היהדות - לא הייתה כלל שאלה של התחשבות בשיקולים או עריכת חשבונות קשים אצל הרבי הריי"צ. דבר אחד בלבד עמד לנגד עיניו: אם זה מה שצריך להיות, זה מה שעושים. הקדוש ברוך הוא כבר ידאג לכל השאר.

שליחות כהלכה

לקחת. הם ניגשו לשידה על קצות האצבעות לוחשים פרקי תהלים..... ברוך השם המשימה עברה בהצלחה ותוך דקות מספר הם

היו עם החוברת המבוקשת חזרה במכונית, מתנשפים ונרגשים.

יונתן נסע משם במהירות עם הרכב, על כל צרה שלא תבוא, עדיף להתרחק כמה שיותר מהר ממקום הסכנה...

"ישר כוח עצום!! אין לכם מושג איזה הקלה יש לי עכשיו..." הודה להם יונתן במילים נרגשות... "ואין לכם מושג כמה נשמות יהודיות זכיתם להציל..." הוסיף חיים. "בעז"ה כעת אוכל להמשיך במשימה שלי בזכותכם! לסכל את המשימה הזדונית של כל אלה שרוצים להשמיד את עם ישראל!" יונתן היה מאושר, הוא כל כך חשש שיכשל... חיים הדליק דיסק עם ניגוני שמחה על וויליום גבוה והחבורה פרצה בשירה ובשמחה של הודיה.

"המתח הזה עשה לי תאבון" קרא יואב בקול משוחרר, הוא שלף סנדוויץ' מהתיק, "רגע, אבל

מה עם נטילת ידיים? אנחנו בכביש באמצע שום מקום ויש לנו עוד דרך ארוכה.. אין פה איפה לנטול ידיים. מה עושים במקרה כזה? מותר לאכול לחם בלי נטילה?" שאל.

המשך יבוא...
האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

חושך מסביב. שקט דממה. רק קולות צרצרים נשמעים מסביב. "איזה פחד" רעד קולו של יואב, "שמוליק אני מפחד ממש" אחז בשרוול של חברו ומנע ממנו להתקדם. "אל תדאג יואב, אנחנו בשליחות מצווה

זוכר? אנחנו יכולים להציל מאות יהודים עכשיו, ו'כל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא'... תחשוב איזה זכות עצומה נפלה בחלקנו!" עודד אותו שמוליק, "אתה זוכרת את ההוראות? זה לא אמור להיות מסוכן... רק נכנס בשקט לקחת את הדף ההוא, ואם יתפוס אותנו נגיד שאנחנו הגענו לקבר של סבא שלנו..." "טוב אתה צודק... קדימה בוא נעשה את זה! 'חשוב טוב יהיה טוב!'"...

הם התקדמו בדממה, צעד אחר צעד בשביל הארוך. נותנים ידיים זה לזה ונזהרים שלא ליפול בחושך.

"הנה הבקתה שלו" לחש יואב, "הגענו!" אמר בקול רועד. הם הסתכלו אחד על השני וללא מילים ספרו בלב שלוש ארבע ו... הם פתחו את הדלת. היא השמיעה חריקה קלה ונעצרה.

הם נכנסו לחדר קטן, בצד החדר שכב איש זקן על מיטה רחבה, זה כנראה השומר של בית הקברות. "ב"ה הוא לא התעורר" לחש שמוליק, "בוא נמצא את הדף ונסתלק מכאן".

יואב פתח פתק מקופל מהכיס שבו כתב להם יונתן את כל ההוראות וקרא: בצד ימין יש שידה קטנה עם מגירות. במגירה השניה צריכה להיות חוברת צהובה. אותה צריך

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:
אסור להתפלל ולומר דברים שבקדושה (חוץ מתהילים ומשניות) בתוך ד' אמות של הקבר משום לעג לרש (שהמת אינו יכול לקיים מצוות) ולכן גם נוהגים להכניס את הציציות כשנכנסים לבית קברות...

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

- יוכבד גולדברג - תאילנד
- זלמן בוטמן - קומבודיה
- חנה נוגרדי - הונגריה
- יהודית ליצמן - קוריאה
- שניאור רבקיין - בנגלור
- מושקא חבבו - בלרוס
- מענדי פיקל - ציאנגמאי

מבט אמיתי

כל יהודי זהב

להיפך. ממעשהו הזה של היהודי ניתן לראות עד כמה חשוב לכל יהודי מהקדוש ברוך הוא. הבט, הסביר הרבי ליוסי, אותו אחד כלל לא שומר תורה ומצוות, אפילו את לקדושת בית הכנסת אינו מודע. הדבר היחיד שמעניין אותו זה לשבת ולקרוא חדשות, ובכל זאת תראה איזה יופי - גם הוא מוכן להגיע ולהשלים מניין לתשעה יהודים שנזקקים לו.

הרבי בעצם לקח את הסיפור "המזעזע" הזה (לפחות לפי נקודת המבט של יוסי) והפך את הקערה על פיה. מעתה, לא עוד יהודי נידח שלא מעניין אותו מאום ומזלזל בבית כנסת באמצע תפילה. כי אם בן של הקדוש ברוך הוא, שחרף ריחוקו, מכורח הנסיבות, משמירת תורה ומצוות יום-יומיים, מתאמץ ומגיע להשלים מניין ליהודים. גם בו יש ניצוץ ונקודת הנשמה שמתעוררת.

חיילי הרבי אשרינו

כשלוחים אין צורך כלל בלפרט לנו או להסביר בארוכה על צורת מבטו של הרבי על כל יהודי ויהודי. חב"דניק כבר מגיל צעיר רגיל לא לראות ביהודי הזר כלפי חוץ, משהו אכן זר. כשחב"דניק עומד ומציע ליהודי להניח תפילין, ברור לו כי חרף הדימוי החיצוני נפשו וליבו של אותו יהודי ער הוא לענייני תורה ומצוות וקיום רצון הקב"ה, ורק שיש דברים שמעלימים.

הסיפור שהבאנו קודם על אותו יהודי שנכנס להשלים מניין, לאו דווקא אכן התרחש במציאות בדיוק כפי שכתבנו. יכול להיות שמעולם לא

השעה הייתה שעת אחרי צוהרים מאוחרת. מחוגי השעון הלכו והתקדמו בלי להתחשב, עוד כמה רגעים שעת השקיעה וטרם נמצא העשירי למניין. המקום: עיירה נידחת באירופה, לא יותר מידי יהודים שמקפידים על שלוש תפילות מידי יום, והכמות בבית הכנסת בהתאם.

יוסי, חסיד בלתי מקומי שנקלע למקום במסגרת מסע עסקי שערך במדינה, יצא אף הוא אל הרחוב הסואן בכדי לאתר את היהודי העשירי למניין.

רגעים ספורים חולפים, ויכולים לנשום כולם לרווחה: העשירי נכנס לבית הכנסת. יוסי הביט בו באיש. הוא אינו חבש כיפה ואפילו סידור לא פתח, פשוט הגיע - אחרי שהזעיקו אותו במיוחד - והתיישב בפנינת בית הכנסת למען יוכל להצטרף למניין. במהלך חזרת הש"ץ אפילו הוציא עיתון מכיסו והחל מעלעל בו בדביקות כמו מאום לא מתרחש כעת סביבו וכאילו שאינו נמצא בבית כנסת.

את יוסי זה קצת עצבן, הוא אפילו כעס מעט על אותו אחד שכך "מזלזל" בבית כנסת כפי שהוא ראה זאת. אך יוסי, מה לעשות, אינו מקומי ואפילו מאופק ולכן לא פנה אל האיש ולא הוכיח אותו ושמר את הגיגיו ותחושותיו לעצמו.

כשהגיע לעירו, כך מספרת השמועה, התיישב יוסי בביתו וכתב מכתב לרבי שבו סיפר ותיאר את אותו יהודי שהגיע כך לבית הכנסת וכביכול זלזל בקדושתו. "כיצד זה יכול להתרחש?" שאל.

במענה מיוחד, השיב הרבי ליוסי, כי בדיוק

קשור הוא לעד לקדוש ברוך הוא ולנשיא הדור. ועוד פרט אחד חשוב: לא צריך לנדוד ליהודים שאנחנו לא מכירים או כאלה שהקשר שלנו עמם רופף ובלתי מחייב ומשמעותי בשביל להתנהג ולחשוב בצורה שכזו, גם לחבר הכי קרוב שלנו, ואולי דווקא לאחד שכזה שעמו אנו חיים בשגרה היום-יומית - חשוב ומוכרח להביט בצורה חיובית ולא להיצמד להנהגה חד פעמית משונה או מעידה קלה.

בהצלחה לכולנו.

היה, ובטח שלא בדיוק ככה. מה שברור הוא אבל שנקודת הסיפור נכונה היא ביותר ומתאימה לרבי שלנו.

כי חסיד חב"ד יודע שעל יהודי מסתכלים אחרת. גם כשכלפי חוץ הוא נראה הכי שונה והכי לא קשור ליהדות ולסביבה. והסיבה היא, כי בכל יהודי יש ניצוץ אלוקי, רק שלפעמים הוא מכוסה ומתחבא, אך לעולם אינו כבה לגמרי. לנו יש אפשרות לגלות אותו, על ידי חייוך במקום והצעה יהודית קטנה. נזכור זאת.

מתכוננים ליום הבהיר

צעירי השלוחים היקרים, עומדים אנו בעיצומם של ימי ההכנה ליום הבהיר והגדול יו"ד בשבט, היום שבו נכנסים אנו לשנת השבעים לנשיאותו של הרבי שלנו. כולנו רוצים וחפצים מעומק נפשנו להגיע מוכנים לתאריך החשוב הזה, לגרום לרבי נחת רוח באמצעות מעשה טוב שנעשה.

ודאי שכל אחד מאיתנו, אחרי התייעצות עם המשפיע האישי שלו, יקבל על עצמו החלטה טובה לקראת יו"ד שבט שתסב לרבי נחת רוח. הרשו לנו רק להציע כאן מעשה אחד קטן, תפיסה אחת בהנהגה היום יומית שנשנה אצלנו, שודאי תגרום נחת לרבי: מבט חיובי. ומי לנו כהרבי והרבי הקודם שיום ההילולא שלו חל ביו"ד בשבט, שהביט כך על כל יהודי ויהודי בעין חיובית.

נזכור ולא נשכח שבכל יהודי אשר יהיה ולא משנה כלל איך הוא נראה כלפי חוץ, ישנו ניצוץ יהודי עמוק, עצם הנשמה שלעולם לא תתנתק או תברח ממנו ושבה ובאמצעותה

שאלות לשליח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

